

11 וידון מה שבמע"צ נאמר **כנס** ידיו לך לבדך ואין ליריב אתך, כי ענין התשובה ודיונות נעשים בזמניה מורה על מעלת ישראל שהם למעלה מכל הענין ודעת השלמות שדו"ר מצד ענין והשתלשלות הזכרים שהם אטורים וקטורים בדי החיצונים, א"א לברים ולהעלותם לקדושה. ומכיון שע"י התשובה מבוררים ומתעללים גם הניצוצות שנפלו בגני"ש²⁸ (שמהם נמשכים אטור פסול וטרופה), וגם הניצוצות שנפלו בהחיות (שהם למטה מגני"ש) הרי בהם ניכר **פעלת של ישראל** שהם למעלה מההחיות והחיות שליות, וזוהו גם מה ששמע"צ בא בהמשך ל"י ימי החג שאז מקריבים העם פרים כנגד העל אומות, כי ע"י שישראל מבררים את ע' האומות שחיותם הוא מגני"ש מתגלה אח"כ (בשמע"צ) מעלת ישראל. אלא שבסוכות ה"י"ע הכידון והגלוי דמעלת ישראל (שע"י הכידון) הוא בשמעי עצרת שמני מלשיון²⁹ שמן ודשן. וזוהו ג"כ באר ונגלגל אני ואחר כמה שתמצא, שולשון במה שתמצא מורה שהסעודה רשמע"צ, עם היית שנתמצאת מהסעודה דע' פרים היא נעלית ממנה באין עורך שדו"ר מציא"ה באה בדיחוס ודעתו מ"י טעאנו דוד עבר³⁰. כי אין כן דוד בא אלא בדיחוס הדעתוין.

12 ענין מה שבפצרת של חג יוצאין מקיץ לחורף, בקיץ הוא [כמו שמפישו כ"ק מ"ח ארמורי³¹] בעץ בוצץ פת תשובה דידוה"פ **ליוה"ט** הוא יום אחר למעלה מהחלקות דמן, וזוהו מה שיהיה פ' הוא ונגמתי ליום אחר דמעי"צ³² שבו ה' הקבי"ה יחיד בעולמנו³³. ומזה נמשך גם בדיחוס אחר דשמע"צ³⁴ שמקריבין ב' פרי אחר, וזוהו בחינת יא"י שלמעלה מביחנת אה"צ³⁵ וענין היציאה מקיץ לחורף הוא מה שיוצאין להעבדה דוליקמב³⁶ הלך לדוכו³⁷ כלשך כל השנה. והחוראה מזה היא, דהגם שיער אינש בנפשי כ"י, מ"מ לאחרי ידה"פ שגם זדונוהו נעשים כזכיות, הנה גם כשה"י במקום רחוק הוא בא בשמע"צ לאבין המלך. ועד שהוא באופן שיהיו לך לבדך ואין ליריב אתך ועי"ז הנה גם לאחרי שמע"צ [בהעבדה דיעקב הלך לדרכו] יש לו הכח (מאביו המלך) להיות אמו מלכא עקר טורא³⁸, באופן דדרכי נועם ודרכי שלום, שחז"י עבדוהו בתחלת השלמות, בכל הפירושים שבהו, כולל ענין השלום, שה"י שלום לרדוקי שנעשה

28 ואה תגיא שם ועוד. 29 ואה ד"ה ביום השמע"צ תדע"ז (סו"מ חרצ"י ע' 41).
 30 ושי"ג. 31 מהל"ט ע"פ. בא. 31 סנהדרין צ"ג. א. 32 סו"מ ביום השמע"צ תרפ"ט (סו"מ חרצ"י ע"פ 70). סו"מ להב"ב ענין מהוה"ת תשי" (סו"מ חרצ"י ע' 47). וראה גם סו"מ ביום השמע"צ ותל"ב. סו"מ (הב"ב). 33 ב"י פ"ב. ג. 34 שם פ"ג. ת. 35 וראה לק"ש ד"ס ע' 233 הערה 52. 36 לישן הכותב — יוצא ל"ב. ב. 37 וראה אחרת קודש ארמורי מהוה"ת חרצ"י ע' קצ"ד. ספר השחתות תרפ"פ תרפ"ז ע' 102; חרצ"י — חורף היש"ח ע' 43. 38 ד"ה להב"ב ענין תשרי ששה זו (לקמן ע' 42). 38 וראה ב"ב. ב.

בלתי מוגה

שירטן בקרא חז"ש תאביב, מתחילת באל"ף ואח"כ בי"ת, מלמעלה למטה בזינת צדיקים, ונשיי כסוד תשריין, מלמטה למעלה בזינת תשובה.
9 וידון מה שעצרת של פסח היא וחוקה ומישיים יום משא"כ עצרת של חג. וזהו עבודת הצדיקים היא כסוד והדרגה. ואף שגם בעבודת הצדיקים יש עליות (ילכו מדול אל חיל¹⁶) בתומצ ובתפלה, מ"מ, העליות שבעבודת הצדיקים הם בהדרגה ואף שבעבודת **כנס** עבודת הצדיקים היא מלשון עיבוד עורוה"ו, מ"מ, מכיון שעבודת הצדיקים היא בבחינת מקום כרוב (שלא ה"י בארץ צ"י וצלמוהו), היא כסוד והדרגה. וזוהו מה שעצרת של פסח היא וחוקה תמישיים יום, כ"י בכ"י לבוא להעילי, וצרת, צריץ להיות תחילה העבודה דוטפרימ² לנס ג'י, שיע שבחוקה¹⁹ וספרות מלשון אבן ספיר²⁰ ומלשון **תשמיש** מטפרימ²¹ שפירוש הוא מנהיין וממצקין²², שבכל שבוט מבריים עזי מדה מ"י המדות דנפש הבהמית, שההתעוררות דיע"מ היא רק בנפש האלקית, ונשפה"ע (שלא אר"י יע"מ) היא כידון המדות דנפיה"ב, וכידו²³ עה"פ²⁴ משכני אחרין נרוצהו והגם שעי"י תיורו נפיה"ב נעשה נרוצה לשון מרוצה, מ"מ, מכיון שגם העבודה דאחרין נרוצה באה בהמשך להגילוי דמשכני ה"י העבודה (העליל) היא בהדרגה, ובמילא, בעל"י היא בהדרגה, ומכיון שכללות העבודה (העליל) היא בהדרגה, לכן ככ"י לבוא מהחולת העבודה דיע"מ להעילי דעצרת, צריץ להיות ג' שבעות. משא"כ העבודה דיע"מ היא בבחינת יילוג למעלה מסוד והדרגה, שה"י בחוליה (לפני עשיית החשובה) ה"י בתחילת ה"י חזק, וע"י החשובה הוא בתחילת הקידוה, ובפרט בחשובה מאהבה שזדונוהו נעשים לו כזכות²⁵, שהיא דילוג מקצה הכי תחזון לקצה הכי עליון, ובפרט לפי הדידע²⁶ שהזכיות הנעשים מהזדונוהו הם בעל"י יתיר מזכיות סתם, כ"י הניצוצות שבהזדונוהו הם ניצוצות נעלות ביותר (שלכן נפלו למטה כ"כ), ולכן, כאשר ניצוצות אלו מתבררים ע"י ההשובה מאהבה שזדונוהו נעשים כזכיות, הרי זכיות אלו הם נעלים יותר מזכיות הצדיקים, ומכיון שהעבודה דחשובה היא למעלה מהדרגה, לכן היא בשעתו תודת וברגעת הדרגה ולכן עצרת של חג היא מיד לאחרי חג.

16 תהלים פ"ה, ת. וראה ברכות ומ"ק בסופן. 17 וראה תר"א ה, ב. שם ע"י.
 א. 18 לישן הכותב — יומי ב, ג. 19 אמור כג. טו. 20 וראה אה"ת אמור ע' קסו ואילן. ד"ה וספרות תשיל (סו"מ חרצ"י ע' 215). ושי"ג. 21 תהלים ט"ז. ב. 22 וראה דוד ח"ב קל"ג. ב. פדס שער ח פ"ב. דודשים שבהערה 20. ושי"ע. 23 וראה ד"ה משכני במאמר אה"ת: אחרון לאורכי ע' קטס; בתוכ"כ ח"ב ע' כמ, אה"ת שד"ש ח"א ע' נט, שם ע' עה, ד"ה תגיל תודת. תר"ס"ת. תשי"א (הב"ב). ד"ה וספרות תשי"א (סו"מ חרצ"י ע' 53 ואילן). ד"ה לובין ענין ספרי"ע ד"ה משכני תשי"ח (סו"מ חרצ"י ע' 137 ואילן. 444 ואילן). ויחד. 24 שד"ש. א. ז. 25 יומא פ"ב. ב. וראה תוי"ט פ"ג. 26 וראה דומצ' קצא. א. 27 חזק ח"א קב"מ א ואילן.

בלתי מוגה

מס' 31

בס"ד. ש"פ בראשית, ערפ ראש-חודש מרחשוון, ה'תשל"ג
(הנחה בלתי מוגה)

ויאמר לו יהונתן מחר חודש תפקדת כי יפקד מושבך. ושלשת חוד מאד גר וישבת אצל האבן האלון, ומסיימי עד דוד הגדיל. הנה הפטרה זו קוראין בשבת ער"ח, שמוה מוכן שהענינים שבהפטרה זו, וכפרט בפסוקים הראשונים, הם הכנה לר"ח. דענין ר"ח הוא בלישון הידוע יחוד שמשא וסידרה. ויחוד זה (עם היומו רק יחוד שמשא וסידרה), מכיין שהוא יחוד פנימי. שרשו הוא ביחוד חו"ב ולמעלה מזה, וכמובאר בתנאי³ שענין היחוד נמשך מלמעלה מעלה. וזהו מה שאומרים בברכת קידוש לבנה (שאחרי ר"ח) שהם עתידים להתחדש כמותה, שזה קאי על לע"ל, דהגם שברכת קידוש לבנה היא בנוגע לחודש מסויים של שנה מסוימת ומ"מ אומרים או שהם עתידים להתחדש כמותה, שמקשרים החידוש של חודש פרוטי עם ההתחדשות שחיה'י לע"ל שהר"ע נעלה ביוחו. כי היחוד דשמשא וסידרה שבכל חודש פרטי מגיע (דערלאנגסט) למעלה מעלה וממשיך מלמעלה מעלה. ומהו מוכן שענין הג"ל נוגע גם בהתנהגות לר"ח. והנה בהתנהגות לר"ח (מחוץ חודש) אומר תפקדת כי יפקד מושבך. שיש בהו' בי ענינים הפנימיים, תפקדת הוא לשון זכרון⁵ (דהגם שאינו נמצא כאן מ"מ יזכירו אותו), ויפקד הוא לשון חסרן שיחסר מקום מושבו. והגם שהם כ' ענינים הפכים מ"מ הם שייכים זל"ז, ועד שיפקד מושבך הוא טעם על תפקדת. שע"י שיפקד מושבך, ע"י ז' דוקא יהי' תפקדת.

ודגה מזה שהם עתידים להתחדש כמותה מוכן שיש שייכות וקשר מיוחד ביני ישראל ללבנה. והר"ע מה שישיראל מונין ללבנה, דאח"ע מונין לחמה וישראל מונין ללבנה, וצריך להבין והרי מעלת החמה היא גדולה הרבה יותר ממעלת הלבנה, וכמוכן גם ממרד"ש⁶ פני משה כפרי חמה ופני יהושע כפני לבנה, וכ"מ גם בפסוקים, שבשמש אין שום שינויים והיא מאירה תמיד בשוה משא"כ בלבנה יש שינויים, ועד שלאחרי מילוי הלבנה היא הולכת ופוחתת, ועד שבסוף

(1) שמואל א' כ, יח"ט. (2) שם, מא. (3) אגדה"ק סימן כ (קלא, א). (4) ראה דה"ה ויאמר לו יהונתן עה"ר, פ"ת, תשל"ג (סד"מ תשל"ג ע' 39) וש"נ. (5) ראה פרש"י ומצ"ע עה"פ. (6) סוכה כט, א. — בהבא לקמן — ראה דה"ה ויאמר לו יהונתן תקי"ז (מאמרי אגדה"ז תקי"ז ע' מח ואילן), ועם הגהות — אה"ת בראשית ד, סעי"ב ואילן. מאמרי אורח"י דאמצעי במדבר דה"א ע' קק ואילן. סה"ע חרס"ג ע' ע. (7) דודשים שבהערה הקודמת. (8) כי"ב עה, א. ספרי ופרש"י פינתו כז, כ.

קירוב, שעבורה זו (לעשות מרחוק שיהי' קירוב) עושים בימים האחרונים שבזמן הגלות, ומזה באים לנאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו, בקירוב ממש ובעגלא דיין.
וכעגלא דיין.